

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobkyně: X
bytem X
zastoupena obecným zmocněncem X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 1. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně pobírala od prosince 2011 do dubna 2012 doplatek na bydlení, přičemž jeho výše se odvozovala mimo jiné od výše záloh na spotřebu elektrické energie, které v jejím případě představovala částka 1 200 Kč měsíčně. Žalobkyně tedy nevyužila plně limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc, které činily 2 696,81 Kč (podle programové aplikace OK Nouze, kterou žalovaný povinně používá k výpočtu limitu). Od května 2012 nebyla žalobkyně příjemcem doplatku na bydlení. Za měsíc říjen 2012 o něj však požádala znovu, jelikož dne 10. 10. 2012 uhradila částku 2 853 Kč jako doplatek elektrické energie za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012. Úřad práce - Krajské pobočka v Liberci (dále jen „úřad práce“) jí však započítal tento doplatek jen ve výši 1 186,81 Kč, což je rozdíl mezi výše zmíněným měsíčním limitem odůvodněných nákladů na elektrickou energii a výší pravidelné měsíční zálohy na spotřebovanou elektrickou energii, kterou žalobkyně v měsíci říjnu 2012 taktéž uhradila.

II. Žaloba

2. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) na základě žádosti podané dne 15. 10. 2012.
3. Žalobkyně v žalobě nejprve konstatovala, že napadené rozhodnutí považuje za nesrozumitelné a nepřesvědčivé. Žalovaný cituje ze zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by v rozporu s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k právnímu názoru Nejvyššího správního soudu připojil vlastní právní úvahy. Žalovaný se například vůbec nevyjádřil k možnosti poskytnout mimořádnou okamžitou pomoc po více než šesti letech ode dne podání žádosti o dávku doplatek na bydlení. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně platila v dotčené době zálohy na spotřebovanou elektrickou energii ve výši 1 200 Kč měsíčně, přičemž na základě podkladů dodavatele elektrické energie činil maximální možný zápočet pro nezbytnou spotřebu elektrické energie za kalendářní měsíc částku ve výši 2 696, 81 Kč. Správní orgány nedoplatek za dodávku elektrické energie ve výši 2 853 Kč rozpočítaly na deset měsíců, z toho čtyři desetiny, tj. 1 141,20 Kč do měsíce října 2012. Žalobkyně citovala z nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. II. ÚS 1648/10, a namítala přehnaně formalistický postup správních orgánů. Dle žalobkyně by pro soud neměla být závazná instrukce vydaná žalovaným ani aplikační program, jichž se žalovaný dovolává. Ve věci vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu neodmítá možné rozpuštění nedoplatku za spotřebovanou elektrickou energii do předchozích měsíců. Nejvyšší správní soud jasně vytýká správním orgánům, že nezdůvodnily, z jakého důvodu tak nebylo možné či vhodné postupovat. Žalobkyně je de facto trestána za to, že k věci přistupovala od samého počátku zodpovědně a s dodavatelem elektrické energie se dohodla na snížení zálohy na spotřebovanou elektrickou energii z 2 200 Kč

na 1 200 Kč měsíčně. Žalobkyně by považovala za spravedlivé, pokud by jí byl celý nedoplatek za dodávku elektrické energie ve výši 2 853 Kč vyplacen. Jednalo by se o doplatek k dávce doplatek na bydlení ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu.

4. Žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně uplatňovala paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč za podání žaloby.

III. Vyjádření žalovaného

5. K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který zdůraznil, že v případě žalobkyně úřad práce zvolil pro-klientský přístup a do nákladů na bydlení v měsíci říjnu 2012 zohlednil nedoplatek za dodávku elektrické energie ve výši 2 853 Kč a záloha na spotřebu elektrické energie byla navýšena na limitní částku 2 696,81 Kč. Dle normativní instrukce č. 10/2013 mělo dojít k zohlednění nedoplatku za elektrickou energii tak, že nedoplatek měl být rozpočten zpětně za měsíce, za které byl stanoven, a to v rámci aktuální dávky doplatek na bydlení. Pokud by byla záloha navýšena o částku, která odpovídá podílu těch měsíců, za které byl doplatek na bydlení vyplacen, došlo by k navýšení o 1 141,20 Kč, nikoli o 1 186,81 Kč. V případě žalobkyně nebyla situace jednoznačná, neboť dávku pobírala jen po část období, za které vznikl nedoplatek za dodávku elektrické energie, postup podle normativní instrukce proto nebyl použit. Způsob zohlednění nedoplatku za dodávku elektrické energie, který zvolil úřad práce, byl pro žalobkyni jednoznačně výhodnější. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Zjištění ze správního spisu

6. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala 15. 10. 2012 žádost o poskytnutí dávky pomoci v hmotné nouzi, a to doplatku na bydlení. Předložila informace o bytu, podle kterých sama obývá nájemní byt o velikosti 34 m². Doložila smlouvu o nájmu ze dne 14. 12. 2011, podle které má byt v nájmu do 31. 12. 2012. Nájemné činí 5 000 Kč, dále platí 400 Kč jako měsíční úhrady za služby, 41 Kč za odvoz odpadků, záloha na elektrickou energii je 1 510 Kč. Také doložila, že dne 10. 10. 2012 zaplatila částku 2 853 Kč jako doplatek elektrické energie za období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012. Příjem prokazovala dohodou o výživném, podle které dostávala výživné 2 000 Kč měsíčně, a přiložila potvrzení o studiu. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně pobírala přídavek na děti ve výši 700 Kč měsíčně, příspěvek na živobytí ve výši 1 520 Kč měsíčně a příspěvek na bydlení ve výši 4 593 Kč měsíčně.
7. Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013, č. j. X, úřad práce žalobkyni dávku doplatek na bydlení nepřiznal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2013, č. j. X, rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 19. 6. 2014, č. j. 60 Ad 15/2013 - 96, rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. X, zrušil jako částečně nepřezkoumatelné, a to ve vztahu k zohlednění jen části doplatku za spotřebovanou elektrickou energii.
8. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 7. 2014, č. j. X, rozhodnutí úřadu práce ze dne 24. 6. 2013, X, bylo úřadem práce opětovně rozhodnuto nepřiznat žalobkyni dávku doplatek na bydlení. Dne 15. 9. 2015 žalovaný rozhodnutím č. j. X rozhodnutí o nepřiznání

dávky doplatek na bydlení potvrdil. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2016, č. j. 58 Ad 17/2015 - 34.

9. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2017, č. j. X, rozhodnutí úřadu práce změnil tak, že výrok rozhodnutí doplnil slovy „na základě žádosti podané dne 15. 10. 2012“, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně opětovně žalobu, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 2. 2018, č. j. 58 Ad 2/2017 - 30. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Ads 79/2018 - 34, byl zrušen rozsudek zdejšího soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Žalovaný poté věc vrátil úřadu práce s tím, aby se zabýval doloženým nedoplatkem za spotřebovanou elektrickou energii a postup započítání, resp. zohlednění, nedoplatku za spotřebu elektrické energie řádně zdůvodnil. Úřad práce rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018, č. j. 101975/2018/LIB, doplatek na bydlení žalobkyni opětovně nepřiznal.
10. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Konstatoval, že normativní instrukce č. 10/2013 uvádí pouze jeden způsob zohlednění nedoplatku za energie, a to rozpočítání nedoplatku zpětně za měsíce, za které byl stanoven. Dle normativní instrukce mělo tedy dojít k zohlednění nedoplatku za elektrickou energii tak, že nedoplatek měl být rozpočten zpětně za měsíce, za které byl stanoven, a to v rámci aktuální dávky doplatek na bydlení. Tímto postupem by se spočítal průměrný nedoplatek za jeden měsíc a za každý měsíc by se započítala jen ta částka nedoplatku, která po přičtení původně zadaných skutečných nákladů (záloh) v daném měsíci nepřesahuje limitní vypočtené náklady na energie. Vzhledem k fakturačnímu období (od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012, tj. 10 kalendářních měsíců) činí výpočet: $2\,583 \text{ Kč} / 10 = 258,30 \text{ Kč}$. Pokud by byla záloha navýšena o částku, která odpovídá podílu těch měsíců, za které byl doplatek na bydlení doplacen, záloha na spotřebu by byla navýšena o částku 1 141,20 Kč, nikoli o 1 186, 81 Kč. V případě, že by nedoplatek byl rozpočten zpětně za měsíce, za které byl stanoven, byla by připočtena k výši zálohy na spotřebu elektrické energie za měsíc říjen 2012, částka ve výši 285,30 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyně pobírala dávku po část období, za které vznikl nedoplatek za dodávku elektrické energie, a po zbývajících část nikoli (doplatek na bydlení byl od května 2012 odejmut a rozhodnutí nabylo právní moci) a o opětovném přiznání dávky doplatek na bydlení požádala v souvislosti s úhradou nedoplatku, doplatek k dávce doplatek na bydlení za měsíc leden až duben 2012 by nebyl zpětně poskytnut. Postup dle normativní instrukce proto nebyl použit. Úřad práce celou částku 2 853 Kč zohlednil jako nedoplatek v měsíci říjnu 2012 a záloha na spotřebu elektrické energie byla navýšena na limitní částku 2 696, 81 Kč. Žalovaný zdůraznil, že dávky související s bydlením mají pouze charakter příspěvku, tj. jsou určeny pouze k částečnému pokrytí nákladů na bydlení, v žádném případě nemají nahrazovat celkově vynaložené náklady. U nedoplatků za energie je dle žalovaného také třeba vždy zjistit, z jakých důvodů k nedoplatku došlo, zda z důvodu nízkých záloh nebo neuhrazení pravidelných záloh. Žalovaným bylo kontrolou aplikačního programu zjištěno, že za fakturované období od 20. 12. 2011 do 1. 10. 2012 bylo žalobkyni uhrzeno pouze 8 měsíčních plateb, dle rozpisu záloh hradila pravidelné zálohy na elektrickou energii ve výši 1 200 Kč pouze do července 2012. Žalovaný uzavřel, že situaci žalobkyně prošetřil důkladně a opakovaně a posoudil všechny zákonné podmínky rozhodné pro nárok na dávku.

Žalobkyně nesplňovala podmínky uvedené v § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto nebyla dávka doplatek na bydlení přiznána.

V. Posouzení soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
12. Soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, které neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Učiněné závěry žalovaný v dostatečném rozsahu odůvodnil, jeho právní názory jsou dle zdejšího soudu srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
13. V rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Ads 79/2018 - 34, jímž Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného i zdejšího soudu ve věci, je uvedeno:

„Podle Nejvyššího správního soudu jsou myslitelné dva způsoby, jak naložit s nedoplatkem za energie při řešení doplatku na bydlení. První je ten, o němž hovoří instrukce - správní orgán rozpočítá doplatek za energie na předchozí měsíce, v jejich rámci jej zohlední a doplatí poté oprávněné osobě částky, na které má za jednotlivé měsíce nárok (což nemusí být s ohledem na měsíční limit odůvodněných nákladů na elektrickou energii vždy celá výše nedoplatku připadajícího na daný měsíc). Druhý způsob je ten, který zvolil úřad práce a žalovaný v daném případě, tj. započítat celý nedoplatek v měsíci, kdy vznikl, ovšem i v tomto případě jen do výše limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc (dále též „měsíční limit“). První způsob bude zpravidla příznivější pro osobu, která již doplatek na bydlení v minulosti pobírala, neboť nedoplatek se „rozpuští“ do jednotlivých měsíců předcházejících jeho uhrazení, čímž se zvyšuje šance, že bude oprávněné osobě uhrazen v plné výši, neboť je menší pravděpodobnost, že by došlo k dosažení měsíčního limitu. Druhý způsob je jednoznačně výhodnější pro osobu, která o dávku žádá poprvé, neboť zohledněním celého nedoplatku za energie v jediném měsíci se zvyšuje pravděpodobnost, že jí bude doplatek přiznán, a to v co nejvyšší možné výši pokrývající uhrazený nedoplatek (samozřejmě opět jen do výše měsíčního limitu), s tím, že je zachována ještě možnost nahradit zbytek poskytnutím mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje.

V případě stěžovatelky nebyla situace jednoznačná. Stěžovatelka pobírala po část období, za které vznikl nedoplatek na elektrické energii, doplatek na bydlení, po zbývajících část tohoto období pak nikoliv. V souvislosti s úhradou nedoplatku pak požádala o opětovné přiznání doplatku na bydlení. Úřad práce postupoval vstřícně tím, že započítal pro účely doplatku na bydlení celý nedoplatek na energiích do měsíce října 2012, kdy jej stěžovatelka uhradila, a to až do výše měsíčního limitu. Správní orgány ani krajský soud nicméně ve svých rozhodnutích nevysvětlily, proč ze svých úvah vypustily možnost „rozpuštění“ nedoplatku do předchozích měsíců. Přitom tato varianta by zřejmě umožnila uhradit stěžovatelce formou

„doplatku k dávce doplatku na bydlení“ (jak o tom hovoří citovaná instrukce) alespoň ty části nedoplatku na elektrickou energii, které připadaly na měsíce, v nichž doplatek na bydlení v minulosti pobírala. Nelze přehlížet, že zákonodárce, byť neřeší přímo způsob započtení nedoplatku na energiích, zavazuje správní orgány, aby do odůvodněných nákladů na bydlení započítaly úhradu prokazatelné nezbytné spotřeby energií (být by třeba byla její výše zjištěna až dodatečně na základě provedeného vyúčtování skutečné spotřeby). Nelze také ztrácet ze zřetele, že právo na pomoc v hmotné nouzi je garantováno v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a byť je stanovení jeho rozsahu (podrobností) svěřeno zákonu (čl. 30 odst. 3 a čl. 41 Listiny základních práv a svobod), i pro něj platí aplikační maxima čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tzn. při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřit jejich podstatu a smysl. Jakkoli normativní instrukce naznačuje řešení cestou mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje, je zřejmé, že z hlediska žadatele nejde o rovnocennou variantu, neboť doplatek na bydlení je za splnění zákonných podmínek dávkou nárokovou, zatímco poskytnutí mimořádné okamžité pomoci na úhradu jednorázového výdaje značně závisí na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi (srov. § 38 odst. 1 a § 38 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi).

Jestliže instrukce nedává zcela jasnou odpověď na to, v jakých typových případech má správní orgán v případě přerušení pobírání dávky rozpočít nedoplatek za energie zpětně za měsíce, za které byl stanoven a za které osoba pobírala doplatek na bydlení, pak nezbyvá, než aby sám správní orgán zdůvodnil, proč tak v konkrétním případě nebylo možné či vhodné postupovat. Takové vysvětlení však v napadených správních rozhodnutích chybí, a krajský soud jejich závěry, taktéž bez bližšího odůvodnění, převzal, čímž i svůj rozsudek zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.“

14. Dle zdejšího soudu úřad práce i žalovaný postupovali zcela v intencích uvedeného rozsudku, když ve svých rozhodnutích podrobněji rozvedli, proč v posuzované věci nepostupovali cestou „rozpuštění“ nedoplatku do předchozích měsíců. Uvedli, že pokud by byla záloha navýšena o částku, která odpovídá podílu těch měsíců, za které byla dávka doplatek na bydlení vyplacena, záloha na spotřebu elektrické energie by byla navýšena o 1 141,20 Kč, nikoli o 1 186,81 Kč. Je přitom třeba zdůraznit, že ani Nejvyšší správní soud neuvažoval o možnosti, že by snad měly být žalobkyni uhrazeny ty části nedoplatku, které připadaly na měsíce, v nichž žalobkyně doplatek na bydlení nepobírala, když mimo jiné uvedl: „Jestliže instrukce nedává zcela jasnou odpověď na to, v jakých typových případech má správní orgán v případě přerušení pobírání dávky rozpočít nedoplatek za energie zpětně za měsíce, za které byl stanoven a za které osoba pobírala doplatek na bydlení, nezbyvá, než aby sám správní orgán zdůvodnil, proč tak v konkrétním případě nebylo možné či vhodné postupovat.“
15. Žalovaný vysvětlil, že žalobkyně pobírala dávku doplatek na bydlení po část období, za které vznikl nedoplatek za dodávku elektrické energie, po zbývajících část tohoto období nikoliv. V souvislosti s úhradou nedoplatku pak požádala o opětovné přiznání doplatku na bydlení. Nové správní řízení bylo zahájeno na základě žádosti o dávku doplatek na bydlení od měsíce října 2012 a v rámci tohoto započatého a neukončeného správního řízení byl také nedoplatek za dodávku elektrické energie zohledněn. Nejvyšší správní soud takový postup rozhodně nevyloučil, když konstatoval: „Druhý způsob je ten, který zvolil úřad práce a žalovaný v daném případě, tj. započítat celý nedoplatek v měsíci, kdy

vznikl, ovšem i v tomto případě jen do výše limitu odůvodněných nákladů na elektrickou energii za kalendářní měsíc (dále též „měsíční limit“).

16. Zdejší soud považuje za nadbytečné vyjadřovat se k otázce, zda by žalobkyni byla poskytnuta mimořádná okamžitá pomoc na úhradu jednorázového výdaje, protože takovou žádost žalobkyně nepodala. Skutečnost, že řízení o dávce doplatek na bydlení v posuzovaném případě trvá řadu let, je jistě politování hodná, sama o sobě však nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.
17. K dávce doplatek na bydlení je dále třeba uvést, že stát žadateli o dávku doplatek na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá na zajištění potřeby bydlení, ale dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením poskytuje pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení (limitované „stropem“ započitatelných nákladů na bydlení) přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni. Kompenzaci nákladů na bydlení osobám sociálně potřebným zajišťuje především dávka příspěvek na bydlení poskytovaná ze systému státní sociální podpory podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 Ads 140/2014 - 41), kterou ostatně žalobkyně pobírala.

VI. Závěr a náklady řízení

18. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ustanovení odst. 1 neplatí, mělo-li být právo na náhradu nákladů řízení přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
20. V souzené věci byl úspěšný správní orgán, protože se však jednalo o věc pomoci v hmotné nouzi, na náhradu nákladů řízení nemá právo. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní

den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 23. dubna 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně